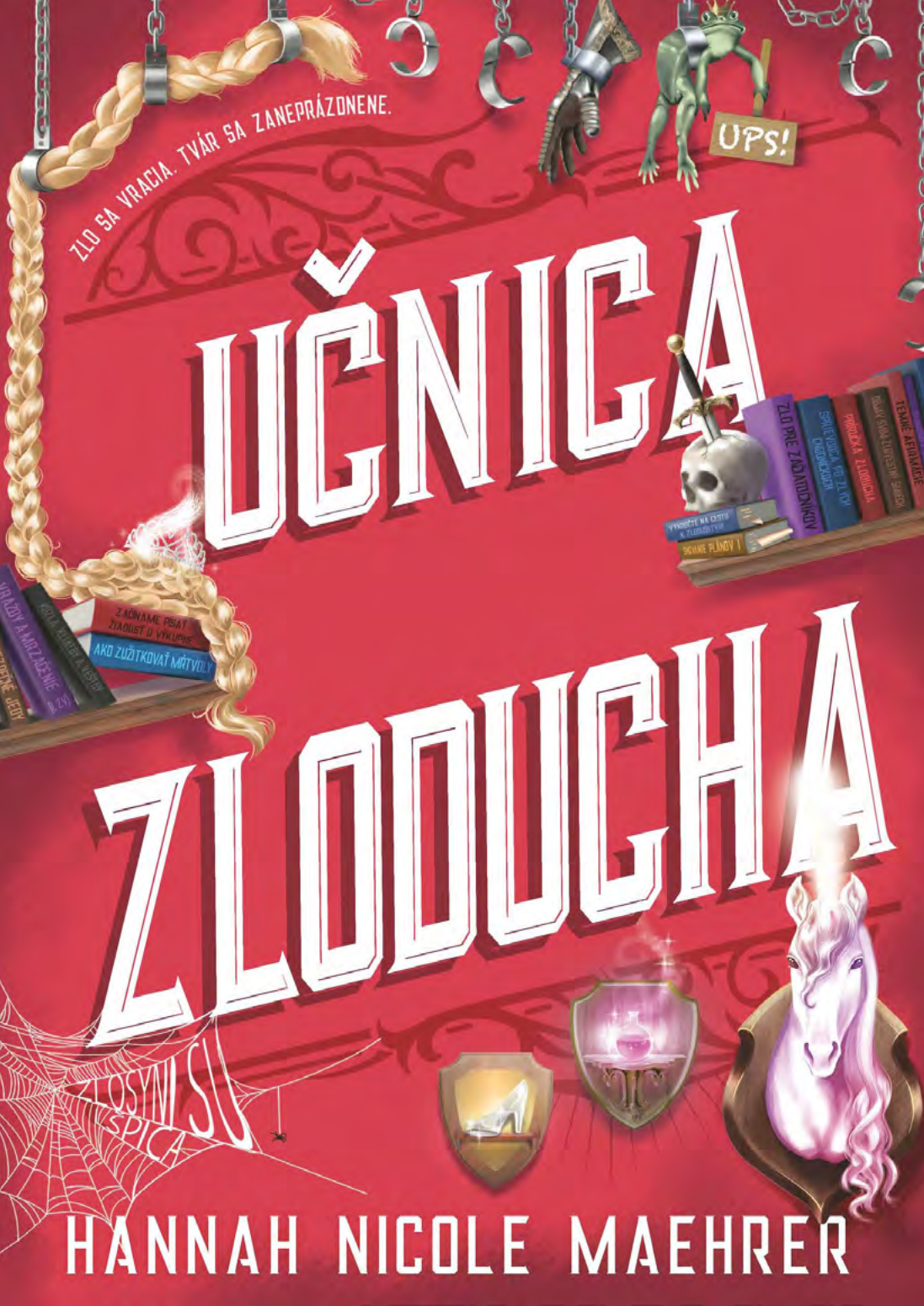

ZLO SA VRACIA. TVÁR SA ZANEPRÁZDNE.

UČNICA

ZLODOUCHA

HANNAH NICOLE MAEHRER

Učnica Zloducha

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Hannah Nicole Maehrer

Učnica Zloducha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HANNAH NICOLE MAEHRER

UČNICA ZLODUCHA

Preložila Nikoleta Vignola Kačániová

COO
BOO

Hannah Nicole Maehrer: Apprentice to the Villain

Copyright © 2024 by Hannah Nicole Maehrer

All rights reserved.

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC

Translation © Nikoleta Vignola Kačániová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ
je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5061-5

ISBN e-knihy 978-80-566-5067-7 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-5068-4 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5069-1 (mobi)

*Venujem svojim bratom Averymu, Jakeovi, Benovi,
lebo aj v tých najťažších chvíľach mi vďaka nim bolo ľahko
a nikdy mi nezabudli pripomenúť, že smrdím
(viem, že mi tým len prejavovali lásku).*

*Vám ostatným venujem svoju predstavu
morálne rozporuplnej učnice zloducha vo fantasy svete.*

Učnica Zloducha je vtipná fantasy romanca obsahujúca odfaté prsty a tabuľu s počítadlom dní od posledného úrazu, ktoré je tento štvrtrok večne na nule. Príbeh obsahuje prvky a témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné: odcudzenie v rodine, nebezpečné situácie, expresívny jazyk, boj, násilie, krv, smrť, mučenie, zranenia, uväznenie, choroby, upálenie, topenie, neúmyselné omámenie a konzumáciu alkoholu. Ak ste citliví na tieto témy, vezmite to na vedomie.

PROLÓG

Kde bolo, tam bolo...

Pre Zloducha to bol deň ako každý iný, ak neberieme do úvahy, že mu horelo celé telo. Prvý pracovný týždeň Evie Sageovej bol strašný – aspoň pre Trystana Maverina. Práve si prezeral jeden z pergamenov, keď naň dopadla kvapka vosku zo sviečky položenej na stole. Len tesne minula okraj svietnika. Znechutene na ňu zazrel. Neposlušná kvapka vosku mu pripomínala ženu, ktorú najal v Hikorskom lese, keď takmer vykrvácal a vôbec nebol sám sebou.

Ideálna chvíľa na osudové rozhodnutia zahrňajúce nábor nových zamestnancov.

Prijal ju len preto, lebo si bol istý, že obratom podá výpoveď. Lenže táto ženská sa nedala odradiť ničím. Vyskúšal všetko vrátane vraždy. Ale ani mŕtvola na stole ju nepripravila o odhodlanie pracovať a z tváre jej nezmizol ten prekliaty úsmev. Nezáležalo na tom, akými nebezpečnými či nechutnými úlohami ju poveril, nikdy sa neprestávala usmievať. A čo bolo ešte horšie, *nikam* neodišla. Jej pretrvávajúca prítomnosť v ňom vyvolávala pocity, ktoré jednoducho nedokázal rozlúsknuť.

Cítil jej blízkosť, vyžarovala horúčavu a mihotavé svetlo, ktorému ťažko odolával. Neúprosne sa dožadovala jeho pozornosti, musel sa ovládať, aby sa nepozeral jej smerom. Bol však odhodlaný nenechať sa rozptyľovať. Namiesto toho sústredene hľadel na onyxový stôl, kam dopadla ďalšia kvapka vosku. Už mu veľa nechýbalo – cítil sa ako horľavina, ku ktorej sa približovala iskra.

List v jeho zovretí mu situáciu neulahčoval. *Naničhodná šľachta*. Dostal ďalšiu pozvánku od lorda Fowlera, jediného šľachtica, ktorý

bol ochotný obchodovať so Zloduchom. Zaslúžil by si za to uznanie, keby mu ustavične neposielal pozvánky na bankety. Rovno mu mohol poslať dynamit. Priateľské gestá doručené poštou vedel našťastie poľahky odignorovať, ale keď prichádzali od osoby pár metrov od neho... Pri všetkých bohoch, vážne si *pohmkáva*?

Napadlo mu, že jeho nová asistentka hádam ani nie je človekom, ale akousi slnečnou vílou, ktorá nikdy nepoznala temnotu. Nanešťastie sa jej neprirodzené vyžarovanie šírilo ďalej a nakazila ním celú kanceláriu rýchlejšie ako mystická choroba, čo trápila Renne-dawnské kráľovstvo už celé desaťročie a nemilosrdne si vyberala svoje obete. Zdalo sa, že touto novou epidémiou ostal nepoznačený len on sám. Jeho zamestnanci pôsobili šťastnejšie, krvavé výjavy vo vitrážových oknách prepúšťali viac svetla, ba dokonca aj jeho strážcovia boli akísi prívetivejší a menej prahli po krvi.

Keď v to ráno videl, ako jeden zo stážistov poskakuje po chodbe, došla mu aj posledná štipka trpezlivosti.

Sageová z opačnej strany miestnosti druhýkrát zahmkala. Chcel ju schmatnúť za plecía a spýtať sa na zdroj jej bezodnej dobrej nálady. Ďalšie hmkanie. Už mu z toho začínalo šklbať viečkom. Mýlil sa. O poslednú štipku trpezlivosti prišiel až teraz.

Zdvihol zrak od listu a chystal sa ju pokarhať, ale keď uvidel jej zasnený pohľad, nezmohol sa ani na slovo. Opierala sa o rám otvoreného okna a jej tvár sa kúpala vo svite mesiaca a hviezd. Nočný vánok sa pohrával s jej tmavými vlasmi, až sa zdalo, že lieta. Cívil na špičku jej nosa, takmer akoby ho... očarila?

Musí s tým skoncovať.

Odvrátil od nej zrak a zavrčal: „Tieto papiere sa neroztriedia samy, Sageová.“ Prechádzal mozolnatými prstami po jemnom pergamene a predstieral, že sa nimi zaoberá. Mŕtvola na stole ju síce nezložila, ale administratívnej práci uprostred noci by sa to mohlo podariť.

Svižným krokom podišla bližšie k stolu, naklonila k nemu tvár a pokrčila nosom, čierne kučery jej spĺývali po pleci. „Škoda, bolo by to praktické!“ odvetila s elánom.

Zrazu pocítil nevoľnosť.

Celé jeho telo zalialo príjemné teplo. Znechutene si odkašľal a pohľadom sa vrátil k stolu, kde sedel Kingsley – jeden z jeho najstarších priateľov a verný spoločník, ktorý s ním strávil už celú deká-

du. Kedysi bol človekom, a nie hocijakým, ale princom a zároveň aj dôvodom, prečo sa Trystan ocitol v tejto šlamastike. Potulky tohto zanovitého obojživelníka ho zaviedli rovno do rúk kráľovských stráží. Práve vďaka tomu incidentu mu Evie Sageová padla doslova do náručia. Ešte stále cítil blízkosť jej hrejivého tela a vôňu ruží z jej vlasov.

Koruna nebezpečného žabiaka sa nebezpečne nakláňala na stranu, pretože držal tabuľku so slovom „Pekná“.

„Myslíš si, že som si to nevšimol?“ zadudral a vytrhol mu z malej blanovitej končatiny dôvtipný nápis, ktorým tresol o stôl lícom nadol, kým si ho Sageová stihne prečítať.

„Čo ste si nevšimli, pane?“ spýtala sa. *Doriti*.

„Že tvoje rozjímanie neprispieva k včasnému dokončeniu pracovných povinností,“ ohriakol ju a veľavravne zazrel na Kingsleyho, ktorý iba pokrútil drobnou hlávkou. *Nebude mi predsa rozkazovať blbá žaba.*

Sageová ladne prekĺzla po miestnosti späť k stolu a uprela naňho šibalský, no úprimný pohľad. „Nerozjímal som, niečo som si želala.“ Jej jasne zelená sukňa posiatá drobnými kvietkami sa roztočila. Zasiahla ho plnou dávkou radosti.

Takmer sa pred ňou prikrčil.

Namiesto toho sa rozptýlil jej poznámkou. „Želala?“

Sadla si oproti nemu na novú stoličku, odhrnula si kučery z tváre a vzala kopu papierov na triedenie. „Nikto vám neprezradil, že hviezdy plnia prania?“ opýtala sa ho zmätene, akoby nehovorila niečo čudné ona, ale on.

„Vtedy som musel v škole chýbať,“ odvetil sucho a vrátil sa k čítaniu správy od veliteľky stráže Keelyovej.

Zvraštila obočie. „Nie, nie, o hviezdach som sa nenaučila v škole. Rozprávala mi o nich mama a príbuzní. Strýko Vale bol odborníkom na hviezdy. So sesternicou Helenou sme strávili ich štúdiom celé leto. Ležali sme v tráve a prehovárali k nočnej oblohe. To bola zába-va.“ Jej dosiaľ radostné oči sa zahľadeli kamsi do dialky. Úsmev sa na sekundu vytratil, ale jemu to neušlo. Aké zvláštne.

Rozprávať však neprestala, akoby si nevedela pomôcť.

„Škola bola dosť nezábavná, ale keď som musela štúdium prerušiť, chýbala mi.“

Uprel pohľad na zaschnutý vosk na stole. „V životopise si nemala uvedené žiadne vzdelanie.“

„Po matkinom zmiznutí som prestala chodiť do školy. Otec sa venoval práci a niekto musel ostať doma s maličkou sestrou,“ vysvetlila. Jej odpoveď znela príliš nonšalantne.

Netlač na ňu. Čo ťa po tom.

„Kolko si mala rokov?“ vykĺzla mu otázka. *Dofrasa.*

V zovretých rukách jej zašuchotali papiere. „Trinášť.“

Až mu zovrelo hrud.

Kingsley vytiahol ďalší nápis, ktorý očividne adresoval Trystanovi. Žabiak ním mával rovno pred jeho očami. „Sprosták.“

„Sageová...“ Nedovolil si pokračovať. Na špičke jazyka ho štekľilo ospravedlnenie. *Ospravedlnenie?* Zloduch sa predsa *neospravedľňuje*. Len samotné nutkanie vysloviť tie slová ho ohromilo natolko, že radšej tuho stisol pery.

Nedopovedaná veta ostala visieť vo vzduchu medzi nimi. Pokrčil jeden z listov a hodil ho do koša, aby sa na ňu nemusel pozrieť. Ale neúspešne, aj tak pohľadom spočinul na nej.

Jej zvyčajne usmievavá tvár sa zhrozene zvrátila. Keď si všimla, že mu je nepríjemne, zarazila sa. „Ach, je mi to ľúto. Zvyčajne tolko netáram.“

Toto rozhodne nebola pravda. Len za posledný týždeň počul toto stvorenie, ktoré mu zatiaľ život len sťažovalo, hovoriť viac ako ktorúkoľvek ľudskú bytosť vo svojom okolí... Znepokojilo ho, že si pamätal každé jej slovo.

„Mám dojem, že klameš,“ odvetil Trystan odmerane a bez náznaku pochopenia.

„Veru tak,“ súhlasila s kamennou tvárou a vzápätí sa zachichotala. „Ohľadom svojej nevyrečnosti určite, ale moje ospravedlnenie je naozaj úprimné.“

Jej žiarivá osobnosť opäť útočila v plnej sile. Ospravedlnila sa bez váhania, akoby išlo o najjednoduchšiu vec na svete. „Nič sa nestalo,“ zahundral.

Tvár sa jej rozjasnila, až musel prižmúriť oči. To vážne? Mohol za to on?

„Asi sa začínam vo vašej prítomnosti cítiť pohodlne,“ usúdila. Pri všetkých bohoch, táto ženská je ako slnko. Pri obyčajnom pohľade na ňu potrebuje tmavé okuliare.

Privrel oči a zamračil sa. „Vo svojej kancelárii pohodlie netolerujem. Radšej by si sa mala ospravedlniť za toto.“

Zahryzla si do pery, ale kútiky jej úst aj tak vystrelili hore. Otočila sa naspäť k oknu, cez ktoré do miestnosti prúdilo svetlo tej najjasnejšej hviezdy, a posmutnela.

Nezvládne to. Musí ju odtiaľto okamžite dostať.

Skôr než sa mu podarilo odplašiť ju, pozrela sa naňho s rumencom na tvári. Jej úhladné prsty prestali krčovito zvieriť papiere a vyšlo z nej úprimné priznanie: „Mrzí ma to, ale taká je pravda. Toto je najlepšia práca, akú som kedy mala.“

Nečujne si zanaďoval. Akoby ho niekto z celej sily kopol, skoro ho odhodilo dozadu. Povolil si golier, aby mu nezabehlo.

Konečne odhalil záhadný pocit, ktorý sa objavil po každej nastolenej skúške. Stačilo, že sa Sageová len pousmiala a jeho zakaždým zaplavila úlava.

Srdce mu búšilo na poplach, ale prudkým nádychom sa premohol k odpovedi. „To rád počujem.“ Postavil sa a vzal jej zvyšné papiere z rúk. Bez odporu sa ich vzdala. „Po zvyšok večera máš voľno, Sageová. Myslím si, že som ťa vytrápil už dosť.“

Pohľadom strelila k dverám kancelárie a s rukou na boku a so zdvihnutým obočím utrúsila: „Väzni v mučiarni by s tým asi nesúhlasili, pane.“

V hrudi mu zabublal smiech. Predstieral, že mu zabehlo, aby ho potlačil. Namiesto toho prísne spojil pery. „Ak sa k nim nechceš pridať, odporúčam ti dať sa na odchod.“

Ešte raz pokrčila nosom a pobrala sa k dverám, ale na polceste sa zastavila a naposledy vyzrela z okna na hviezdnu perleť, ktorá sa odrážala v jej očiach.

Ktovie prečo nedokázal držať jazyk za zubami. Musel poznať odpoveď.

„Čo si si želala?“ zašepkal zastretým hlasom.

Otočila sa k nemu celým telom a pomaly cúvala z miestnosti, až prišla dverám a natiahla sa za kľučkou. V očiach sa jej zračila neha, z ktorej sa mu podlamovali kolená. „To vám prezradím, až keď sa mi prianie splní.“

Opatrne za sebou zavrela dvere. Kútikom oka zachytil hviezdny jas. Znechutene si odfrkol a rýchlo sa presunul k stolu. Hrabal sa vo

vrchnej zásuvke a hľadal komunikačný rubín. Želania. Taký nezmysel.

Podobne ako ostatné drahokamy, ktoré vlastnil, aj rubín slúžil na komunikáciu so Zlovestnými strážcami. Každý oddiel mal vlastný začarovaný drahokam v závislosti od svojho statusu. V tejto situácii potreboval rubínový oddiel. Bol ten najvražednejší a jeho najobľúbenejší zo všetkých.

Svižne vydal rozkaz, nech niekto kompetentný sleduje jeho asistentku, aby sa uistil, že sa po temných chodníčkoch dostane domov celá. V Hikorskom lese číhalo nebezpečenstvo za každým stromom a mladé ženy ako Sageová predstavovali pre nenásytné pazúry ľahký terč. Trystan do nej investoval týždeň svojho času. Nedovolí, aby vyšiel navnivoč.

Nedovolí, aby vyšla navnivoč ona.

Koniec koncov, načo by mu bola mŕtva asistentka?

I. KAPITOLA

RYTIER

„**E**ve Sageová je mŕtva.“
Rytierove slová sa ozývali od rozľahlého vchodu do kráľovej pracovne, odrážali sa od honosných múrov ako smútočný nárek.

Kráľ Benedikt sedel so sklonenou hlavou a nepoškvrnenými rukami pridržal strany otvorenej knihy. Spoza veľkého okna dopadali na postriebrené stránky slnečné lúče a jeho teplo vytváralo v miestnosti dusnú a ťaživú atmosféru. Rytier v priliehavej zbroji sa nervózne ošíval, ale keď k nemu kráľ zdvihol pohľad, okamžite stuhol.

Toto sa nemalo stať.

Benedikt zatvoril knihu a žiara slnečného svetla náhle zbledla, akoby aj samotné slnko ostalo sklamané. Kráľ pomaly zdvihol zrak a na perách sa mu objavil súcitný úsmev.

„Škoda,“ skonštatoval a prešiel si prstami po plavých vlasoch. Aj napriek pokročilému veku ich pretkávalo prekvapivo málo šedín. „Zloduch to úbohé dievča zvedol na zlé chodníčky. Ale mám pocit, že sa jej dostalo milosrdnej smrti. Ak sa dostanete tak blízko k temnote, niet pre vás záchranu. Teraz môže aspoň v pokoji odpočívať.“ Kráľ sa spokojne pousmial.

Neznášam ťa.

Rytier napäto zovrel päšť, ale skôr než si to kráľ stihol všimnúť, povolil zovretie a prikývol. „Ste taký milostivý, kráľ môj.“ Tie slová ho pálili na jazyku.

Benedikt prižmúril oči a rukou ukázal na čalúnené kreslo. „Prosím, posad' sa. Cesta do paláca musela byť namáhavá. Ako sa darí sirovi Ethanovi? Ostal s tebou až do konca, aby sa presvedčil, že úloha je splnená, nie je tak?“

Rytier sa opatrne priblížil k červenému zamatovému kreslu, a keď si naň sadol, mäkké čalúnenie sa pod jeho váhou podvolilo. Spod prilby mu svietili len zelené oči. „Volal sa sir Nathan, vaše veličenstvo,“ poopravil kráľa opatrne.

„Ach, ale samozrejme! Sir Nathan,“ zopakoval veselo.

„Umrel,“ odpovedal rytier bez prikrášľovania.

„Ale?“ Kráľ nadvihol obočie.

Muž v brnení predniesol nasledujúce slová presne tak, ako si ich nacvičil. „Obávam sa, že Ottovi Warsenovi nestačila trocha preliatej krvi. Keď sa obrátil proti mne a sirovi Nathanovi, sám som sa oňho postaral.“ Bol hrdý, že sa mu pri klamstve netriasol hlas.

Kráľa to zjavne nijako nezasiahlo, čo nikoho neprekvapilo – aspoň nie nikoho v miestnosti. „Výborne. Čím menej nevyriešených záležitostí, tým lepšie. Predpokladám, že si sa o Warsenovo telo patrične postaral.“

Pri spomienke na to, ako bolo „postarané“ o hlavu pána Warsena, sa rytierovi pod helmou skrivilí pery. „Áno, kráľ môj.“

Na zátylku sa mu hromadil pot. Vedel, na čo sa ho kráľ ešte opýta.

„A čo telo Evie Sageovej? Smiem ho vidieť?“

Cez okno prenikli lúče slnka a dopadli na rytierove ruky v nových rukavičiach. Nebola na nich ani kvapka krvi. Svetlo ho trochu upokojilo, a tak odpovedal: „Obávam sa, že liečitelia potrebujú čas na zacelenie jej rán, aby pôsobila upravene. Tak ako ste žiadali. Nechcú byť rušení pri práci a prosia vás o zhovievavosť.“

Nasledovalo ticho. Rytier zadržal dych, aby si kráľ nevšimol rýchle klesanie a stúpanie jeho hrude. *Daj sa dohromady*, prikázal si. Bol presvedčený, že kráľ určite počuje hlasný tlkot jeho srdca.

Benedikt sa usmial, ale jeho oči ostali chladné ako vždy. „Vyhoviem im. Hlavne nech je pripravená na veľké odhalenie na konci týždňa.“

Rytier prikývol a opatrne vydýchol. „Áno, kráľ môj.“ Nepotreboval zisťovať, čo myslí pod veľkým odhalením. Kráľ sa nesmierne rád chvastal.

Tri, dva, jeden...

„Na konci týždňa odhalíme identitu Zloducha pred každým šlachticom v kráľovstve.“ *Hm, myslel som si, že nevydrží ani dve sekundy.* Lenže jeho veličenstvo po čomsi naozaj prahlo. Pri tom vyhlásení sa mu v očiach zračila zbesilosť.

„Dosiahli ste skutočne významný úspech, kráľ môj.“ Rytier sa zašklábil, aby mu venoval falošný úsmev. „Gratulujem.“

Kráľ sa postavil v celej svojej okázalosti, švihol rukou, až za sebou rozvial kožušinou lemovaný plášť, a na čajový stolík pred rytierom hodil knihu, ktorú mal dosiaľ pred sebou. Stolík sa pod nárazom zachvel a strieborné kalichy so zvyškom vína sa zatriasli. Zbrojnoš by si dal pohárik. Alebo aj niekoľko.

„Toto je len začiatok novej éry Rennedawnského kráľovstva.“

Rytier šokovane nadvihol obočie. To znelo... zlovestne.

Kráľ pokračoval v monológu. „Keď predstavím Evie Sageovú ako dokonalú obeť, upevním tým nenávisť celého kráľovstva voči Zloduchovi. Konečne im ukážem dôkaz všetkých jeho zločinov...“ Ukázal na knihu s honosnou obálkou plnou ligotavých farieb. „*Rennedawnský príbeh.*“

Rozprávka pre deti? *Rennedawnský príbeh* obsahoval epické rozprávania o zrode Rennedawnu a kúzelnú riekanku, ktorá vraj zachráni krajinu pred úplným vyprchaním mágie. Údajne pochádzal od samotných bohov, ale častejšie ním rodičia karhali svoje neposlušné deti. Každé z magických kráľovstiev Myrtalského kontinentu malo vlastný príbeh o zrode. Všetky boli rovnako prapodivné a nezmyselné. Až doposiaľ rytier nevidel knižné vydanie rozprávania o svojom kráľovstve, ale pestrofarebná obálka mu určite nepridávala na dôveryhodnosti. Nedokáže kráľ rozoznať medzi fikciou a skutočnosťou?

Možno má príliš tesnú korunu.

Zachytil klebety šíriace sa medzi ľudom, že Rennedawn sa naozaj prepadáva pod zem. Ak by bol príbeh o zrode pravdivý...

Žeby sa klebety predsa len zakladali na faktoch?

Kráľ si povzdychol. „Obávam sa, že ak chceme, aby bolo naše kráľovstvo aj naďalej tým najmocnejším, musím ťa požiadať o obrovskú láskavosť.“

Panovník ho o obrovskú láskavosť žiadal už mnohokrát a rytier sa vždy bez zaváhania podvolil: „Áno, kráľ môj.“

„Potrebujem, aby si zašiel do domu Sageovcov a našiel Nurine listy. Prines mi ich ešte dnes.“

„Ako prikáže vaše veličenstvo. Ale smiem vedieť, prečo ich potrebujete?“ opýtal sa rytier čo najopatrnejšie.

„Dúfal som, že staršia dcéra oplýva rovnakými schopnosťami ako jej matka, ale aj napriek Griffinovej snahe bolo to dievča nanič.“ Benedikt si poklopkal po brade a naoko sa zamračil. „Teda aspoň zaživa.“ Rytier vytrvalo udržiaval kamenný výraz. „V každom prípade nám listy pomôžu vypátrať Nuru. Už roky ju nik nevidel.“

„A čo bude s mladšou dcérou?“ ozval sa rytier takmer nečujne.

Kráľ mávol rukou. „Tá je odpísaná. Dostala sa do pazúrov Zloduchovej bandy.“

Z čoraz neznesiteľnejšej ťaživej horúčavy sa rytierovi začínala krútiť hlava. „A čo bude so zmijodrakmi, pane? A s jedom získaným od ich mláďaťa? Myslel som si, že ich tiež potrebujete. Nemalo to niečo spoločné s hviezdnyim jasom, osudom a tak?“

Kráľovi na čele navrela žila, ale výraz jeho tváre ostal rovnaký. Zohol sa po knihu a opatrne ju položil do krištáľovej vitríny pri okne. Steny sa od jeho jasného a melodického barytónového hlasu plného pohrďania zatriasli.

„Našťastie držím v zajatí muža, ktorý mi s tým pomôže.“

Rytier presne vedel, koho má na mysli, ale aj tak mu po rozho-rúčenom chrbte prebehol mráz.

Zloduch.

2. KAPITOLA

ZLODUCH

Zloduchovi nechýbalo svetlo, ale farby. Trystan zdvihol zrak, od neustáleho kvílenia ostatných väzňov mu zvonilo v ušiach. Všetci boli uväznení v temnote. Rukami sa dotýkal drsnej skaly, ktorá sa mu šúchala o vlhké dlane. V čiernote to bol jediný styčný bod s realitou. Bolo to, akoby zomrel. Všade vládla temnota. Smrť bez odpočinku, tma bez svetla. Len vďaka bolavým končatinám vedel, že je nažive.

Srdce mu búšilo v hrudi, nevedel sa nadýchnuť. Nemal ani mreže, o ktoré by sa mohol podoprieť. Nedokázal privolať svoju silu, akoby niekto zabarikádoval aj jeho hmlu. Obaja boli uväznení. Ale cítil, ako sa v jeho vnútri krúti a vlní. Rovnako ako on aj ona prahla po slobode.

„Stačilo.“ Zapotácal sa a jeho plece chvála bohom narazilo na hrboľatý povrch. Tehly. Bohovia boli milostiví. Pevná a ťažká stena pôsobila ako balzam proti jeho najväčšiemu strachu – tme. S rukami pokrytými pluzgiermi kráčal v nekonečných kruhoch, ale zdalo sa, že nemá konca. Kde sú tie poondiate dvere?

Zastavil sa, aby sa zhlboka nadýchol. *Dýchaj, Trystan.* Musel sa odtiaľ nejako dostať, musel nájsť Sageovú. Otto jej určite ubližuje...

Nie. Teraz na to nemôže myslieť. Ešte nie.

Neprestával ohmatávať chladný múr zhora nadol. Vlnil sa v nekonejšej slučke, ktorá ho privádzala do šialenstva. Prešli celé minúty. Alebo hodiny? Nemal poňatia.

Od únavy na chvíľu zavrel oči. Aký to malo zmysel? Nemal najmenšiu šancu dostať sa odtiaľto – najmä, keď bola jeho mágia mimo prevádzky. Nebol vo svojej cele v kráľovom letnom zámočku. Táto mučivá diera bola navrhnutá špeciálne preňho.

Neušla mu irónia celej situácie.

Zachvátil ho hrôzostrašný a navyše celkom zbytočný pocit bezmocnosti. Cítil, ako postupne stráca nádej, a už po druhýkrát v ten istý deň padol na kolená.

Povzdychol si, chýbala mu ľahostajnosť, s akou dokázal potláčať svoje pocity, ako keď zadúšate plamene. Uprednostňoval to pred pálením zožierajúcim jeho vnútro. Ale ukázalo sa, že pri Sageovej bol celkom bezmocný. Nemal o tom najmenších pochyb. Tak ako si bol istý, že keď ho zrazu zaplavil nepríjemný pocit a na krku mu naskočila husia koža, v miestnosti už nebol sám.

„Vyzeráš strašne, chlapče.“

V ubolených očiach pocítil nával zúrivosti, márne sa snažil uvidieť pred sebou stojaceho Benedikta. Vlastnil zariadenie, ktoré mu umožňovalo loviť v noci, a použil ho v Trystanov prvý deň ako nástroj mučenia. V inom živote by si za to kráľ získal jeho obdiv, ale momentálne mu len túžil vybiť pár zubov.

Prinútil sa vstať aj napriek chvejúcim sa nohám a úporne sa snažil znieť neoblomne. „Ach, som si istý, že ťa to nevyviedlo z miery. Stačí sa pozrieť do zrkadla.“

Benedikt sa uchechtol. „No tak, nemusíš byť taký odporný. Prišiel som sa len porozprávať.“

„Nezačínaš s mučením trochu priskoro?“

Trystan vedel, že bude nasledovať úder. Snažil sa odhadnúť, odkiaľ príde. Päť mu vrazila do brucha takou silou, až mu vyrazilo dych a podlomili sa mu kolená. Mal snáď strážnik ocelový boxer? Pri bohoch, to je bolesť.

Benedikt sa znova uchechtol. Keď sa Trystan nadýchol, v hrudi pocítil ostrú, bodavú bolesť. Ale nezamávalo to ním. Dôverne poznal tie muky aj agóniu hlbšiu ako Orgovánové more. Už dávno sa naučil, že ju musí prijať, nie sa jej vyhýbať.

Drsné ruky mu na zápästia nasadili tesné okovy, strážnik ich utiahol k múru a ako sa vzpíeral, tak sa mu bolestivo zadierali do kože. Neschopnosť pohybu však bola horšia ako samotná bolesť.

„Som sklamaný,“ skonštatoval kráľ výsmešne. „Dúfal som, že sa porozprávame slušne.“

„Spoločenské konvencie mi vždy boli cudzie.“ V boku mu pulzovala pálcivá bolesť. Úžasné. Mal narazené rebro.

Kráľ zahmkal. „Prejdem rovno k veci. Súrne potrebujem ten zmi-jodračí pár.“

Tentoraz sa zasmial Trystan. „Prečo by som ti, pri všetkých bo-hoch, niečo dával?“

„Dovoľ mi objasniť ti situáciu.“ Niečo zašuchotalo a potom miest-nosť zaplavilo tlmené svetlo pochodne. Do Trystanových citlivých očí sa nahrnuli slzy, až musel prudko zažmurkať. „Takto je to lepšie, te-raz ma vidíš jasnejšie.“

„Hrôza a des. Radšej zhasni.“

Ušiel sa mu ďalší buchnút do brucha, ale keďže tentoraz päst videl, na úder sa pripravil. *Zázraky sa dejú, nech už sú akékoľvek malé.*

Vďaka žiare pochodne v Benediktovej ruke si mohol kráľa obzrieť. Jeho dokonale upravené vlasy a na mieru ušité oblečenie kontrasto-vali s Trystanovou roztrhanou košelou, ktorá pôsobila ako handra. „Dávam ti šancu odčiniť svoje prehrešky, Zloduch. Zmijodraký zo-hrávajú dôležitú úlohu v budúcnosti tohto kráľovstva a jeho ľudu. Toto je tvoja posledná šanca napraviť napáchané škody a zlo.“

Trystan sa pohrdavo usmial. „A tvoja nadíde kedy?“ S nechutou v očiach si premieval Benedikta od hlavy až po päty. Vedel celkom presne, ako ho to namosúri. „Samozrejme, tvoje zločiny sú osprave-dlniteľné, pokiaľ ich uskutočníš pod rúškom tmy.“

Kráľ nasucho prehltol a stuhli mu plecيا, akoby sa musel držať na uzde. „Nemáš ani najmenšie tušenie, aké to môže mať následky, ty pomätenec.“

Benedikt stál na okraji priepasti a Trystan cítil, že za jeho jedo-vatými perami sa mu na jazyk tlačí pravda. Pýcha predchádza pád, tak ako sa mesiac snúbi s hviezdami a tráva so slnkom. Stačilo, aby Trystan zatlačil na to správne boľavé miesto.

„Dobiehajú ťa vlastné zlyhania, Benedikt?“ usmial sa víťazo-slávne.

Keď sa Benedikt priblížil takmer na dosah, videl, ako mu na čele navrela žila. „Ja som nezlyhal. Najprv si bol veľkým sklamaním ty

a potom tá zmijodračica.“ V kráľových očiach sa zračila zákerná spokojnosť. „Mám šťastie, že chyby sa dajú napraviť. Začnem od úbohej pomätenej matky Evie Sageovej.“

Len vyslovením jej mena ho provokoval do bitky. Pokožka sa mu od zlosti rozpálila a odvieďla jeho pozornosť od pravdy, ktorú Benedikt nechtiac odhalil.

Čo chce kráľ od matky mojej asistentky?

Trystan sa úporne snažil udržať nepreniknuteľný výraz, ale pri zvuku jej mena ním trhlo. Benedikt sa uškrnul, pravdepodobne pochopil, čo s ním robí jej meno, keď žobronil za jej prepustenie. Je ohavné, keď človeku šplechnú do tváre jeho slabosť, fakt zákerné a bolestivé.

Trystan sa obrnil, trochu sa narovnal a ďalej hral svoju hru. „Držať čerstvo narodené mláďa v zajatí ti v očiach osudu určite nepomôže, Benedikt. Samicu si väznil skoro desať rokov. Myslel si si, že to nebude mať následky?“

Kráľ sa uškrnul. „Čo ak som s nimi počítal?“

Trystan zaťal zuby, bol odhodlaný neprezradiť mu ničovaté nič. Ale zvedavosť ho hrýzla ako besný pes.

Kráľova maska zdvorilosti spadla, keď pochopil, že Trystan bude zaryto mlčať. „Si obyčajný sebecký niktoš.“ Benediktove ústa sa skrútili odporom. „Vybral som si ťa za svojho učňa. Odovzdal som ti všetky svoje vedomosti a pretavil ťa na svoj obraz. A nielen to, veril som, že budeš konať v najlepších záujmoch kráľovstva, sledoval som ťa, keď si mi ho pomáhal zachrániť... a ako si pri tom pokuse zlyhal.“

Pálčivá bolesť v Trystanovej hrudi a v očiach nebola skutočná. Vôbec ju nemusel cítiť, ak nechcel. Mal nad sebou kontrolu. Potiahol nosom a žmurknutím zahnal slzy, ktoré mu zahmlievali zrak a štípali ho v očiach, a aj napriek boľavému trupu sa odhodlane vzpriamil. „Zastrašovať kráľovstvo ma naplňa oveľa viac ako ušľachtilé hrdinské skutky. Som rád, že som z nich vyrástol.“

Nedám sa zlomiť.

„Navyše,“ dodal posmešne Trystan posilnený hnevom, „som ti svojím spôsobom pomohol. Stal sa zo mňa Zloduch. A nebol práve *on* nevyhnutnou postavou v tvojom príbehu?“

Kráľ sa usmial a kývol smerom k dverám, aby naznačil strážam, že nastal čas odísť. Nechcel, aby k nim doľahli nasledujúce slová, preto počkal, kým neodišli. „Nemám najmenšie tušenie, čo tým chceš povedať.“

„Ak si spomínaš, keď si pátral po mágii hviezdneho svitu, pomohol som ti prehľadať celé kráľovstvo. Takisto som bol pri tom, keď sme chytili zmijodračicu. Sledoval som, ako si prišiel na podstatu mojej mágie, aby si ju vzápätí použil proti mne. Nie som hlupák, Benedikt. Viem, že všetko spolu súvisí, a moji špehovia zachytili chýry o *Rennedawnskom príbehu*. Už sa nemusíš ďalej pretvarovať.“

Benedikt sa napriahol na úder, ale ovládol sa, preglgol a spustil ruku. „Si presne ako tvoja matka. Koniec koncov, Arthur s tebou nestrávil dostatok času na to, aby si pobral niečo z jeho povahy.“

Znelo to, akoby kráľ dôverne poznal jeho rodičov, ale nad tým bude Trystan uvažovať neskôr. Teraz bol príliš zahĺbený do myšlienok na svojho otca, ktorého lapili kráľovi muži a neprávom ho považovali za Zloducha. Zovrelo mu žalúdok. „Keďže si ma dostal, som si istý, že Arthura prepustíš.“

„Všetko má svoj čas, chlapče.“ Benedikt sa otočil aj s fакlou v ruke a pobral sa k posuvným dverám v stene, čím odniesol aj všetko svetlo. „Zmijodraký budú *moje*, za každú cenu.“

Keď celu začala pohlcovať temnota, Trystan zúfalo trhol reťazami. „Benedikt.“ Kráľ zastal, ale neotočil sa. „Moja asistentka je pre moje podnikanie kľúčová. Ak by sa jej čokoľvek stalo, akákoľvek ujma... Zničím ťa. A urobím tak za denného svetla, nech to všetci vidia.“ Jeho chrapľavý hlas znel tlmene a pokojne aj napriek tomu, že ním lomcovala nervozita.

Kráľ z jeho slov vycítil vyhrážku a otočil sa k nemu. Trystanovi sa pred očami zjavila Evina tvár, už na ňu nedokázal nemyslieť. Počul jej krik a plač, keď jej Otto Warsen zakryl ústa svojou nechutnou paprčou. Trystanove zranenia boli ničím v porovnaní s bodavou bolesťou, ktorú cítil v srdci. Takýto bezradný si nepripadal už celé desaťročie. Jeho telo sa nedokázalo vyrovnáť s nepotlačiteľným nutkaním chrániť ju a s faktom, že bol úplne bezmocný.

Kráľ naklonil hlavu, zvráštil obočie a na tvári sa mu usadil výraz predstieraného súcitu. „Čo som ti to nepovedal? Zabudol som, prepáč...“

Trystan cítil, čo bude nasledovať, ešte kým to kráľ vyslovil. Oproti tej zlej predtuche pôsobila okolitá temnota takmer ako druhý domov. Aké výstižné.

„Je mŕtva.“